

knihá čtvrtá



PÁN LEDOVÉ ZAHRADY

JAROSŁAW GRZĘDOWICZ



TRIFID

Jarosław Grzędowicz

Pán ledové zahrady – kniha čtvrtá

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

Pan Lodowego Ogrodu, t.4

Copyright © by Jarosław Grzędowicz

All rights reserved.

Translation © Robert Pilch, 2013

Cover © Piotr Cieśliński, 2013

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2013

ISBN 978-80-7387-711-8

Stanislav Juhaňák – TRITON, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

JAROSŁAW GRZĘDOWICZ

**PÁN LEDOVÉ
ZAHRADY**

knihá čtvrtá



PÁN LEDOVÉ ZAHRADY

JAROSŁAW GRZĘDOWICZ

kniha čtvrtá

TRITON

*Síň stát zřela
od slunce daleko
na mrtvých břehu
s branou k severu.
Kapky jedu
kapají střechou,
stěny jsou z hadích
spleteny hřbetů.*

*Zřela jsem brodit se
bažinami
vrahy a přátele
křivých přísah
a ty, kdo svedli
svých bližních ženy.
Tam Nidhögg se pásł
na pohřbených mužích,
vlk trhal těla.
Víš někdo víc?*

Vědmina věštba

(Všechny citáty z Eddy jsou převzaty z publikace „Edda“, vyd. nakl. Argo v roce 2004, překlad Ladislav Heger, úprava Helena Kadečková.)

Kapitola první

Hadi a krkavci

V jeskyni vybuchl gejzír chaotických výkřiků. Všichni chtěli vědět, co mají dělat, vědět to okamžitě, a všichni to chtěli ihned slyšet od Drakkainena. Byl to jeden z těch okamžiků, kdy si přesně uvědomoval, proč tak nenávidí, když má velet.

„Ticho! Všichni ke stěnám!“ zařval, aby je na okamžik přehlušil. „Nepřibližujte se k otvoru!“

Možná to nebyl nejchytřejší rozkaz, ale aspoň něco. V pološeru jeskyně viděl, jak se tisknou ke stěnám pokrytým beztvarymi, lesknoucími se krápníky. Dobře mířená střela vyslaná zvenčí narazila do stropu, vykřesala několik jisker a vklouzla do hloubi jeskyně, narážejíc do stalagmitů.

Snažil se nějak analyzovat nastalou situaci; věděl dobře, že na to má jen pár vteřin. Podívat se na všechno zevnitř jako na nějakou pitomou deskovou hru. Jako na partii šachů.

Vpředu měl skupinu jezdců a kraby. V prvním okamžiku Drakkainenovi připadalo, že je jich spousta, nejméně padesát, ale teď byl kdovíproč hluboce přesvědčený, že pětadvacet, z čehož osm je na místní podmínky těžce ozbrojených a zbytek patří k rychlé, univerzální lehké jízdě. Mají luky a kopí, a vedle nich stojí deset krabů. Věděl to naprosto jistě, úplně jako by se díval na fotografii. Jako tehdy, během školení z metodologie rozhodování, kdy ho s nějakým abstraktním úkolem poslali do města – chtěli, aby ukradl šéfkuchařovu čepici v tříhvězdičkové restauraci, resetoval jednu konkrétní pokladnu v obchodním domě nebo zařídil, aby určenou osobu zadržela ochranka, a pak musel rychle odpovědět, kolik blondýnek sedělo v sálu a vyjmenovat registrační značky aut, která stála před vchodem. Nebo něco podobného.

Shrnuto – v přední části jeskyně se rozestavila jednotka Hadích lidí, vzadu se znovu vygeneroval dvanáctimetrový had z Passionariiných nočních můr, přestože v údolí už nebyla sko-

ro žádná magie, a samotná čarodějka v sarkofágu začala otevírat překrvené, strašlivé oči, přestože dostala dávku mrtvé vody, která by uspala i nosorožce uprostřed běhu. Pilíř, chlapec, který byl pravděpodobně stejně důležitý jako Callo, někdo, kdo nějakým způsobem držel v rukou propletené nitky osudů tohoto světa, právě doklouzal do rukou nepřátel vlečený na laně a krvácející jako prase. Buď byl mrtvý, nebo umíral, každopádně se ale nacházel v rukou zfetovaných psychopatů potetovaných zmijími klikyháky. Sklovité, mlhavé přízraky ve stěnách podobné embryím zase začaly šeptat a blábolit. Bratři stromu, kteří kryli ústup, zemřeli nebo byli přinejlepším zdecimováni.

Míval už lepší dny a viděl lépe rozehrané šachové partie.

Uplynula první vteřina.

Had ve své páchnoucí jeskyni přestal syčet a bublat, nastalo ticho, ale pak zaznělo mohutné hřmění, jako by do vchodu udeřil obrovský gumový nákladák. Země se citelně zachvěla, ze stropu se v obláčcích začal sypat prach, padal jemný déšť kamínků. Vzadu, ve tmavém otvoru, se s rachotem kutálely úlomky skály.

„Slyšíte mě?!“ rozkřičel se někdo venku. S měkkým protáhlym horalským přízvukem. „Vy, v té díře?! Máme vaše děcko! Odevzdejte nám Tvůrkyni, nebo mu vyvrhneme střeva!“

Drakkainen pohlédl přímo do tmavých očí pobledlé Sylfany, vmáčknuté mezi vápencovými krápníky naproti němu. V pološeru jeskyně připomínaly kapky laku, dvě černé škvíry vedoucí do tmy a strachu. Grunaldi, který se krčil vedle ní, cosi bezděčně žvýkal a zpocenýma rukama přehmatával po rukojeti meče.

Druhá vteřina.

Bezoký had znovu udeřil hlavou do ústí chodby a otrásl tak horou a vyvolal rachot klouzajících kamenů.

Drakkainen se bokem proplížil k východu a přitiskl se k okraji otvoru.

„Chci vidět, že žije!“ zakřičel, co mu plíce stačily, až se jeskyní rozletěla ozvěna a Grunaldi se podrážděně zašklebil.

„Tak pojď a podívej se!“ odpověděl mu křik zvenčí. „Nebo se dívej, jak se jeho střeva kroutí ve sněhu! Dej sem Tvůrkyni, nebo je s ním konec!“

„Passionario... patříš mně, Passionario...“ zasyčel had.

Třetí vteřina.

Vuko shrnul prach z povrchu sarkofágu přímo nad obličejem Callo, kde byla nádoba z magického ledu průzračná jako kon-

trolní okénko. Passionaria se vrtěla v masitých propletencích nitra kapsle, pohybovala hlavou do stran, jako by chtěla vyplivnout pulzující panožku připomínající nohu slimáka, která se jí drala do úst. Víčka se jí chvěla, oči rytmicky těkaly do stran, aby se po chvíli s děsivě zúženými zorničkami vytřeštily přímo před sebe a vzápětí sjely vzhůru a duhovky se schovaly. Naše paní bolestná se nořila do hlubin narkolepsie, ale za každou cenu se snažila probudit. Nebo se alespoň udržet v polobdělém stavu, v němž poslední dobou trávila většinu času. Mrtvá voda možná teprve začala účinkovat.

Možná.

Sevřel ruce na úchytech po bocích oblého sarkofágu a strčil do něj jako do bobů.

„Tlačte zezadu, *perkele saatani vittu!*“ zachroptěl námahou. Sám se divil, že je pořád tak důvtipný.

„Co máš v úmyslu udělat? Chceš ji odevzdat Hadům?“ Dokonce si ani nevšiml, kdo se ho ptá.

„Provést, *haista paska!* Bez diskuse! Ven s tím!“

„Passionario...“ Had udeřil do ústí chodby, které se v odpověď definitivně zřítilo a odhalilo obrovskou díru do nitra jeskyně. Okamžitě odtamtud zavanul zuřivý, pižmově kozlí puch a jakoby nezdravé teplo. Bezoká, bleď šedivá hlava couvla někam do tmy na krku prohnutém jako blesk. Rozmachovala se jako kobra.

Sarkofág s Passionarií vrazil do ústí jeskyně a vyklouzl ven, úplně jako by hora snesla ledové vejce. Kdyby to byly šachy, Drakkainen by musel uznat, že dostali mat. Jenže on se vůbec nemusel pohybovat vpřed a do stran po určených políčkách. Mohl se dokonce rozhodnout, jestli si teď dá šachy nebo poker. Tohle byla válka, ne přátelská partie.

„Teď se všichni přitiskněte ke stěnám!“ přikázal spěšně. „Co nejdál od středu chodby! Pusťte ho!“

„Koho?“

„Tvůrkyně je zavřená v kufru!“ křičel. Cítil, že vlastním řevem nejspíš ohluchl na jedno ucho. „Odevzdáváme ji!“

„Ulfe, co to děláš?!“

Had ohlušivě zasyčel jako parní turbína upouštějící nadměrný tlak a vrhl se do chodby. Drakkainen měl pocit, jako by se ukrýval ve výklenku tunelu metra. Rozmazané oblé tělo pokryté šupinami se prořítlo jeskyní kolem něj a před sebou hrnulo

vzduchový polštář smíchaný s kamením rozdrčeným na šterk, zbytky vápencových krápníků, stalaktitů a prachu.

Trvalo to nesnesitelnou, bez konce se táhnoucí, rachotem a děsivým praskáním naplněnou vteřinu pohybu. Vuko ležel s obličejem zabořeným do šterku a v děsivém rachotu neslyšel, jak sám řve.

Tvor uhánějící chodbou se začal zužovat, až konečně ocas, ne silnější než mužská ruka, vystřelil ven.

Průzkumník se s kašláním a vyplivováním skalního prachu překulil doprostřed chodby, teď hladké a udusané na hladkou skálu, po posledních událostech pokryté kluzkým, krvavým sli- zem, který přiváděl na mysl úhoře čerstvě staženého z kuše. Když se pokusil vstát, uklouzl a nakonec se dlouhým skokem vrhl k východu, který teď byl obrovský a téměř dokonale kru- hový. Stačilo položit koleje a mohlo vzniknout stálé železniční spojení z údolí Bolestné paní na Pobřeží plachet.

Vyhlédl ven, jen aby spatřil, jak hladký ledový sarkofág klouže jako torpédo po třpytícím se sněhu přímo k oddílu jezdců a za- nechává za sebou mělké koryto.

Hadi hleděli jako uhranutí na přibližující se střelu a na obrov- ského plaza, bledého jako tasemnice, který se za ním sunul klicka- tými pohyby se serpentinou dlouhou snad tucet metrů, a chvíle- mi mizel ve vysoko vymršťovaných sněhových oblacích. Možná právě proto v prvním okamžiku hleděli hlavně na nádobu, proto- že ta jim klouzala přímo pod nohy. Muž v nerovnoměrně zrezi- vělé zbroji, vypadající jako vyrobené z plechů nalezených na šro- tišti, stál u svého koně a držel v jedné ruce bezvládného Pilíře za kápi pláště a hrozivý zakřivený kinžál v druhé. Pustil zmačkanou látku a nechal chlapce dopadnout do sněhu jako pytel, načež po- zvedl nohu a zastavil sarkofág, stále pomaleji klouzající po mírném úbočí.

Otřel víko a nahlédl dovnitř. Pak se narovnal a pozvedl ruku s kinžálem k čelu, aby si zastínil oči před sluncem. Až tehdy spat- řil bezokého hada.

„Z jeskyně a krýt se,“ zavrčel Drakkainen. „Prověřit, jestli někdo přece jen nepřežil. Pokud ne, sebrat zbraně, hlavně kuše. Blesko- vě! Ranění do lesa, tam, kde měli zůstat koně. Ústup! Provést!“

Sám zapadl za osamocené skalisko, potýkáje se s obalem luku.

Plaz si se svahelem nedokázal poradit příliš dobře – žádný div. Ve skutečnosti nebyl zvířetem, dokonce ani skutečným netvo-

rem, jen jakousi šílenou freudovskou projekcí vytvořenou na základě představ o hadech. Viditelně měl ale tělo, setrvačnost a potíže s koordinací. Několikrát se prudkostí pohybu začal kutálet, zamotal se do krouticích se smyček jako nepořádně odhozená hasičská hadice. U paty svahu se mu s vyvoláním sněhové fontány podařilo zabrzdit a svinout do klubička, z něhož zvedl hlavu jako rozzuřená kobra.

Odtamtud, zesponu, to muselo vypadat děsivě. Hadi ale panice nepropadli. Jistě, jejich koně říčeli a stavěli se na zadní, ale sami jezdci jen zírali v ohromeném mlčení. Had neútočil, jen pohupoval hlavou, jako by odhadoval situaci, a přejížděl jí za nádrží s Passionarií, která – na okamžik zapomenutá – sjela o kousek níž ze svahu, mezi jezdce. Druhý z těžce ozbrojených mužů, stojící hned vedle velitele, sesedl, s odhodláním někomu podal veliký labrys, sundal těžkou přilbu připomínající dinosauří lebku, pak do sněhu odhodil i chlupatou kožešinovou šubu, zvedl ruce a začal něco zpívat.

„Chápu,“ řekl Drakkainen, potýkaje se s mrazem ztuhlým řemenem, aby konečně sundal obal z toulce. „Bohužel, chyba. Spletli jste si hady, chlapi.“

Ohlédl se přes rameno a zjistil, že jeho lidé jsou přikrčení a postupují sněhem, táhnou za opasky a kapuce tři bezvládné Bratry stromu, nádoby s magií a ranec s bývalým faunem zabaleným do pláště, že Blín a Kokoška už mají střely založené v lůžkách natažených kuší a kryjí ústup. Do lesa, kde nechali sáně a spřežení, jim zbývalo necelých dvacet metrů. Otočil hlavu k nejdůležitějšímu číslu představení – právě včas, aby viděl, jak si Hadi sundávají přilby a poklekají do sněhu, zatímco Passionariina nestvůra kývá hlavou do rytmu vlnivého pohybu jejich rukou. Drakkainen se podíval nahoru, pokoušeje se bezradně uvést do pohybu své dřívější schopnosti a určit úhel výstřelu, aby vzápětí přesunul tělo střely k ústům a narovnal zčechraná pířka.

A potom se stala spousta věcí najednou. Had začal poblíkávat a rozmazávat se, jako by byl hologramem zobrazovaným z poškozeného souboru.

Vysunul se ze záhybů svého těla a vzpřímil se, jak to šlo, zvedaje hlavu do výšky třetího patra. Chvilí se tyčil nad ohromenými Hady, aby se vzápětí sklonil, děsivý výkřik: „Passionario!“ připomínající rachot laviny přehlušil skandování Hadích lidí a plaz

se po nich vymrštil, zvedaje sněhový oblak, jako by se na tom místě rozzuřil blizzard.

Drakkainen vyskočil na nohy; už mu bylo jedno, že prozrazuje pozici.

Dole panovalo peklo v té nejčistší podobě. Jednotlivý chaos sněžné bouře, lidí, koní, pancířů a záhybů rosolovitého těla. Kachofonie křiku, syčení, praskání plechů, říčení koní a přišerného nářku krabů.

Vzal do prstů tětivu, ale neměl tušení, do čeho má střílet. Po chvíli začali Hadi prchat, z mumraje vyběhlo do různých směrů několik zpanikařených koní s prázdnými sedly, do vzduchu vzlétlo pár bezvládně se obracejících těl, spatřil pohybující se sarkofág a plaza, klikatými pohyby se sunoucího za ním. Ve sněhu zůstala strašlivá spousta krve a ležících těl, odhozené přílby a části krabích pancířů. Opatrně se vydal dolů ze svahu se šípem na tětívě, pokoušeje se pohledem vyhledat Pilíře, který tam někde ležel.

Had pořád poblikával, občas zmizel a pak se zase objevil, někdy vypadal jako oblak sněžného prachu a vzápětí se rozsypával v sérii elektrických výbojů, pořád byl ale hrozivý. Hady evidentně opustil stav nábožného vytržení a pokusili se zaútočit. Netvor se náhle obrátil, rozmačkal několik lidí a máchl hlavou; odhodil tak dva ječící válečníky a povalil na bok těžkooděnce na koni. Odehrálo se to se silou hodnou železničního neštěstí. Ubohý obrněnec a jeho kůň sklouzli po sněhu dobrý tucet metrů a doslova se zabodli do skály. Člověk vymrštený do vzduchu odlétl směrem k Drakkainenovi, zabrzdil v kotrmelcích jako upadnuvší lyžař a znehybněl ve zkroucené, nepřírozené pozici hadrové panenky, v níž obvykle leží oběti pádu z velké výšky nebo mohutné exploze a která znamená, že jediná kost v těle nezůstala celá. A někde uprostřed všeho toho šílenství se nacházel Pilíř.

Jenomže ho nedokázal zahlédnout. Dělo se tam příliš mnoho věcí a bylo to příliš daleko. Spousty rozdrcených těl, siluet zmítajících se v panice ve sněhových oblacích, příliš mnoho krve.

A příliš mnoho hada.

Tělo tloušťky cisterny a délky průměrného mostu se svíjelo ve frenetických obloucích, připomínající úhoře vyhozeného na břeh. Zdálo se, že byl všude a bez ustání měnil pozici. Chaotický, zkroucený, naježený šípy a ratišti kopí jako zešlivší Moby Dick.

Drakkainen udělal ještě pár kroků, příkrčený jako pod palbou, střelu přidržel na lučisti a prsty svíral tětivu, ale pak se nerozhodně zastavil. Původně měl v úmyslu se tam příkrást, přímo doprostřed vřavy, srazit každého, na koho narazí, popadnout Pilíře a vytáhnout ho za plášť ke kopci, ke svým.

Teoreticky to nebyl úplně nejhorší nápad – pod podmínkou, že člověk neviděl přesně, co se tam děje. Stejně dobře by mohl skočit doprostřed tornáda, aby odtamtud vytáhl tátovu krávu.

Ale co udělat se schránkou s Passionarií? Vzít ji hadovi a strčit si ji pod druhou paži?

Sundal šíp, zastrčil ho do toulce a jediným pohybem zasunul luk do obalu. Pak se otočil a rozběhl se k lesu.

V hlubokém sněhu se mu běželo mizerně. Nohy zapadaly až po kolena, podrážky klouzaly, dech se měnil v páru jako u parní lokomotivy, zatímco hypotetický život Pilíře, syna Oštěpaře, vytékal jako víno z prostřeleného měchu. Pokud už dávno nebyl pryč.

Navzdory všemožné skutečné nebo domnělé magii, měsícům výcviku, bionickým vylepšením, třeba se projevujícím v podobě okřídlené víly, se některé věci prostě udělat nedají.

Například nelze běžet do kopce ve sněhu a zároveň křičet z plných plic.

Grunaldi a Spalle čekali na kraji lesa, nervózní a neschopní rozhodnout se, co mají dělat. Vedle nich klečeli dva asasíni – Skalník a Svlačec – s nataženými kušemi, zahledění do pandemonia dole a viditelně mu kryjící záda.

„Ani to nebylo tak hloupé, jak to původně vypadalo,“ přivítal Vuka Grunaldi. „Tvůrkyně za sebou nalákala hada přímo na ně. Hezky se na to dívá. Jenže co teď? Jestli ji přece jenom odnesou, můžeme si začít tesat pohřební loď.“

Udýchaný Drakkainen zafuněl něco, čemu vlastně sám nerozuměl, a gestem přikázal, aby ustoupili pod ochranu stromů. Vběhl pod větve ozdobené sněhovými čepicemi a samozřejmě si jednu shodil za límec a do kápě.

Na ušlapané mýtině stáli saně a uvázaní koně, Koniklec, Dřín a Javor bezvládně, nehybně leželi na pláštích rozprostřených ve sněhu, Vavřín klečel nad nimi s nějakými nádobkami ve zkrvavených dlaních a kdo ví, co dělal – možná se je pokoušel léčit, nebo prováděl něco jako poslední pomazání. Vypadalo to bídně.

Vejcovité nádoby s magií stály bezpečně na jedněch saních, pevně připoutané řemeny k bočnicím.

„Koniklec už je v Zahradě,“ oznámil Vavřín. „Dřín dostal dvě rány do boku a šíp do prsou, ale jen mělce. Javora sekli do hlavy. Přílba pomohla, ale ztratil spoustu krve. Přiložil jsem hmyzí vatou, jak přikázal mistr Fjollsfinn, a ovázal ránu. Taky jsem jim dal mrtvou vodu. Když člověk spí, rychleji se hojí. Ti dva to přežijí, pokud Strom bude chtít.“

Drakkainen poslouchal, ale zároveň se zmítal v jakémsi nervózním tanci, jak se snažil vytřepat sníh z kapuce a zpod košile.

„Proč je dostali?“

„Protože nepřítel přišlo mnoho a měli Tvůrce. Vedl je do jeskyně jako pes k zajíci. Bratři nemohli dovolit Hadům, aby za vámi vlezli, takže se zvedli ze sněhu a začali je zabíjet. Nakonec podlehli Tvůrci na velikém koni.“

„Proč jste jim nepomohli?“

„Saně a koně byli důležitější. Oni je neměli pustit do jeskyně, my jsme měli hlídat tábor. Hadi ho nesměli objevit. Nakonec zůstal jen Tvůrce, který stál opodál a čekal, až zespodu dorazí víc Hadů, a naši bratři krváceli do sněhu. Chtěli jsme po něm vystřelit, ale v tu chvíli mladý Pylyr vyšel z jeskyně, ten muž po něm hodil sekeru a pak ho chytil do lasa a odtáhl za koněm. Vystřelili jsme z kuší a museli zasáhnout, ale je to Tvůrce a střely mu vůbec neublížily, jen se zamotaly do peleríny, která mu vlála za zády, přestože jinak dokážou proniknout i železem.“

„Pochopil jsem,“ odvětil Vuko. „Teď nemáme čas. Hloh, Skalník, Vavřín a Svlačec, vy dva zůstanete v táboře. Hloh má hlídku. Buďteš sledovat, co se tam děje.“

Asasín vyskočil na nohy a bez rozmýšlení se rozběhl vpřed, jako by na nic jiného nečekal.

„Ostatní za mnou,“ pokračoval Vuko, pokoušeje se mluvit co nejrychleji a co nejhlasitěji. „Warfnir, Spalle, Kokoška: utíkejte k saním u jeskyně, zjistěte, jestli se dají použít, a počkejte na nás. Ostatní ke koním! Musíme osvobodit kluka a čarodějkku. Svlačec, Vavřín a Skalník: čekáte a sledujete, co se bude dít. Pokud zemřeme, seberete raněné, nádoby s magií a vrátíte se na pobřeží, do lodi. Popadněte, co je potřeba, a jdeme na to!“

Rozhlédl se, našel na saních měch a dlouze, hltavě se napil. Pak si otřel ústa, zkontroloval meč a náhle, jako by si na něco vzpomněl, ze sebe strhal tenký plech slavnostní zbroje.

Ostatní se také zbavili košilí pošitých stuhami, třásněmi a látkovými květinami a odhalili šedobílé pláště s nerovnoměrnými černými maskovacími pruhy. Zařinčely meče vytahované z pochev, zkontrolovali luky, dotáhli řemeny pancířů a pásky na přilbách.

Jadran ze sebe vydal hluboký dunivý zvuk připomínající velbloudí, který u něj znamenal náklonnost a představoval ekvivalent frknutí normálního koně. Drakkainen sundal přilbu a přitiskl čelo k ozvučniku ukrytému někde v kostech lebky veliké hlavy.

„Zima,“ zadunělo mu v hlavě. „Vuko se vrátil. Nenechá. Jadran ochrání. Jadran odveze. Domů. Teplá stáj.“

„Ještě ne, bratříčku,“ zašeptal Vuko. „Ještě musíme bojovat.“

„Hodně divného,“ pronesl Jadran. „Nezdravé. Zlí lidé. Nebezpečné. Divné.“

„Vím, koníku.“

Nasadil si přilbu, vyhoupl se do sedla a pak se přitiskl ke koňské šíji, zatímco se vynořovali zpod zasněžených větví na otevřené prostranství.

„Co se děje?“ zeptal se Vuko, obraceje se na závěj, tvarem vzdáleně připomínající člověka.

Hloh, zahrabaný v hlubokém sněhu, se k němu otočil a odepnul pruh kůže a kroužkovou zástěnu, která mu chránila dolní část obličeje.

„Jsou rozprášení. Většina zůstala ležet. Had se omotal kolem vejce s Tvůrkyní, těch pár, co přežilo, se shluklo do šiku, ale bojí se jít blíž. Pylyra nikde nevidím. Příliš mnoho těl. Někteří se rozběhli pryč a můžou tu někde být.“

Vuko zvedl ruku k okraji přilby a prozkoumal situaci.

Z lesa za jeho zády vyjžděly bílé siluety na koních přikrytých šedobílými čabakami. Tři další klusali k jeskyni, vstříc saním stojícím stranou a zakrytým maskovací plachtou.

Dole had svinutý do klubíčka o velikosti průměrného hotelového bazénu zvedl hlavu a hrozivě jí zakýval do stran. Před ním stála nevelká skupinka Hadů, chránící se štíty a soustředěná do klínové formace. Dva těžkooděnci stáli za šikem, po stranách se kymáceli tři nebo čtyři krabi. Slunce se schovalo za mraky, které připluly zpoza horských štítů; byly nízké, jaksi žlutavé a nepřátelské. Začal padat sníh.

„Dobrá,“ řekl Drakkainen. „Utvořte zástup. Jedeme dolů. Šikmo po svahu, teprve až bude kopec mírnější, postupně zrychlí-

me do cvalu. V řadě. Zajímá nás hlavně Pilíř a Tvůrkyně. Hadi jsou méně důležité, i když jich zůstalo jen pár. Útok po způsobu Hunů, *hit-and-run*, jak jsem vám vysvětloval. Pochopili jste?”

„Na to se ptáš vždycky,“ pronesl Grunaldi znechuceně, pokoušeje se rozhýbat rameno. „Úplně jako bychom najednou zhloupli.“

„Protože když k něčemu dojde, každý z vás dělá, co ho právě napadne, ale my musíme jednat společně. Jako tým. Bože, nevěřím, že to říkám.“

Vyrazili. Opatrně, husím pochodem, traverzující po úbočí. Koně klouzali ve sněhu a nespokojeně bručeli.

Dole mezi Hady se něco dělo. Jeden z těžkooděnců stál ve sněhu vně šiku, do pasu svlečený a bez přilby odhaloval lysé čelo, trs copánků padajících na ramena a hrud' pokrytou zmijími klikyháky. Stál v čím dál hustěji padajícím sněhu, s rukama rozpaženými do stran, a nejspíš něco zpíval.

Had se zatím kroutil a vinul kolem schránky s Passionarií, jako by ji chtěl vysedět, zároveň ale vysunul z klubka nejméně šest metrů trupu a lebku, kterou hrozivě kolébal do stran.

Hadí lidé se semkli do těsnějšího šiku a vyrazili vpřed. Drak-kainen znechuceně mlaskl. Tohle byl pitomý nápad. V těsném šiku představovali pro plaza jeden velký cíl. Úplně jako by někomu dosedlo na ruku, na jediné místo, deset komárů. Vkládat důvěru do dřevěných štítů a jezka z třímetrových kopí mu připadalo jako přehnaný optimismus.

Sněžilo čím dál hustěji, vzduch jako by zhoustl vsudypřítomnými vířícími vločkami.

Hadovi nejspíš nebylo zrovna nejlíp. Poblíkával, rozpadal se do víru bouřících jisker připomínajících bílý šum, mizel nebo na sebe bral podobu vánice, ovíjející se dlouhým pásem vířících vloček kolem kontejneru s Tvůrkyní.

„Ukaž mi magii, Čítač,“ zašeptal Vuko. „Chci vidět, co dělá ten naháč.“

Z dálky, skrz stále hustší vánici, neviděl lehký závoj diamantově opalizujících jisker, jen cosi jako třpytivou mlhu, která se zhušťovala do tvaru hada, vylézala z něj ve dvou řídkých pruzích a přemísťovala se k rukám stojícího Hada. Před nimi, ještě do vzdálenosti sta metrů, byl svah příliš strmý, než aby mohli zahájit útok. Stejně už zrychlili, skoro leželi na koňských hřbetech.

„*Perkele paskiainen*, dobývá baterky,“ ucedil Vuko. Sáhł do kapes vší-
tých v plášti a nahmatal další dvě nádoby ze stabilního ledu, obsa-
hující písně bohů. To není moc. Pro drobné použití. Krystaly rodící
kokony vysávající magii vypotřeboval všechny. Do posledního. Chtěl
mít jistotu, že očistí údolí do poslední kapky. Ležely teď vedle sebe
na saních, proměněné v oblé metrové nádoby, ztěžklé všemocným
prachem. „*Jebal to pas*,“ zabručel, rozdrtil jeden flakonek o prsní pan-
cíř a pak jeho obsah rozetřel v dlaních. „Luky do rukou,“ zavolal
přes rameno. „Po deseti krocích cval! Čítač, spust něco, co mi vy-
lepší vnímání. Jasnozřivost, noční vidění, prekognici, radar, cokoli.“

Stehny stiskl Jadranovy boky, vyrazil volným klusem a sáhł
pro luk a šíp. Když přikládal střelu k tětivě, cítil, jak mu mravenčí
prsty. Klus se změnil v krátký cval. Rychle se ohlédl vlevo, aby
se ujistil, že se drží v linii, ale spatřil jen Grunaldiho a Sylfanu,
ostatní zmizeli ve sněžném prachu a proměnili se v sotva vidi-
telné siluety, bílé na pozadí bílé barvy.

Plaz před ním pohazoval hlavou dopředu a Hadi shluklí do
skupinky chráněné štíty se pokoušeli obejít jej ze strany, což pů-
sobilo poněkud groteskním dojmem. Polonahý chlapík stojící
stranou cosi nadšeně recitoval zpěvným hlasem, s hlavou zaklo-
něnou dozadu a nataženými rukama, jako by chtěl obejmout
krouťícího se hada, který se míhal jako ve světle stroboskopu,
střídavě mizel a zase se objevoval, anebo se rozpadal do křišťá-
lového oblaku. Nebyla to jen iluze, protože když na chvíli zmi-
zel, vypadly z něj šípky a kopí, a kontejner s Passionarií se objevil
zabořený do sněhu jako oválný kámen.

Tohle všechno Drakkainen viděl přes záclonu vířících vloček,
drobných střípků šedi, které zahalily celý svět. Vztyčil se v sed-
le, svíraje koňské boky nohama a se zrakem zabodnutým do mo-
hutného, polonahého, klikatými čarami pomalovaného mága
stojícího na svahu.

Had se na okamžik vzpamatoval, vystřelil hlavou vpřed a za-
čal drtit štíty a vyhazovat vzhůru ječící lidi a zlomená kopí. Šik
průzkumníka a jeho lidí se rozpadl několik vteřin předtím, než
se vrhli na Hady.

Drakkainen natáhl luk nad hlavou a vystřelil bez míření i bez
přemýšlení, pokoušeje se probudit v sobě ducha žen. Neviděl nic
kromě šíleného obličejů s černými skvrnami očí a ve vzývání ro-
zevřenými ústy uprostřed zmijího tetování. Přímo do husté vá-
nice. Do bílého mrazivého šumu.

A přímo do přikrčeného chlápka s kopím v obou rukou, který mu právě vběhl do dráhy výstřelu. Projížděl už kolem na uhánějším koni, ale viděl to jako na zastaveném filmovém pásu: onoho Hada, jak se vynořuje přímo ze sněžného oblaku pod hrot, jak padá na místě s černým tělem šípů vyčnívajícím z podpaží, jak se v polovině kroku hroutí na hlavu a na rameno a pak se kutálí v gejzíru bílého prachu.

Vuko zařval vztekem, uháněje vířícím sněhem, v němž se matně rýsovaly siluety postav pobíhajících všemi směry, někdo do nich narazil, Jadran jen frkl, smetl Hada prsním pancířem jako tank a muž bezvládně odlétl do vánice. Kolem zněl křik a zezadu ostré, vosí bzučení šípů.

Drakkainen a jeho lidé přelétli na druhou stranu udusaného, zkrvaveného bitevního pole plného černých těl, a provedli obrat.

Vánice na okamžik ustala, vodorovná zeď sněhu doslova na pár vteřin zřídla a odhalila bojiště i řadu jezdců rozdělujících se podle plánu na dvě skupiny jako při tanci – vpravo, vlevo, vpravo, vlevo, ležící těla, krev a chaos. A Had, který stál stejně jako předtím, a Passionariina nestvůra, která se začala narovnávat a křečovitě se třásla.

Opodál jako omámená kuřata dusali tři krabi a podobně křečovitě mávali čepelemi.

„Co je tohle za bordel,“ zavrčel Drakkainen. „Co se to tady vůbec děje?!“

Plaz se náhle jako strom zhroutil přímo na kraby, rozdrtil je jako vejce a ve výtrscích zelenavého slizu smíchaného s krví rozhodil po okolí kousky pancíře. Drakkainen, který dobře věděl, co to je, se podvědomě zašklebil a odvrátil obličej.

Vtom uslyšel hromový, téměř infrazvukový hlas podobný podzemnímu hřmění během zemětřesení, ve kterém zaslechl: „Passionario...“ ale jakoby zanikající, už sotva rozeznatelné.

Jenže potom plaz znovu zvedl hlavu.

A zmizel.

Ve zlomku vteřiny se proměnil ve vánici, která se jim znovu zřítíla na hlavy a utopila svět v bílém šumu. V tu chvíli se už chystali k druhému útoku. Rozjetí, na svahu, který zmizel. Rozplynul se v bělobě a šedi, v pohyblivé mozaice chaosu. Drakkainen schoval luk a vytáhl meče. V účinnost zenu nevěřil zase tak moc, aby střílel naslepo. Z vánice se vylouppl kamsi běžící chlápek v přilbě, která mu přivodila na mysl hlubinnou rybu, a on ho ze

sedla tal do míst, kde rameno přecházelo v krk. Čepel uvázla v kosti, zbroji a kroužkové košili, škusnutí průzkumníkovi málem vyrvalo ruku z kloubu. Zoufale vypáčil meč, vyvolal tím výstřík krve táhnoucí se za ocelí, a projel ve sněžném víření mezi sotva viditelnými postavami, které se objevovaly a zase mizely jako duchové, ale nedokázal zasáhnout žádnou z nich.

Nejdříve spatřil světlou skvrnu, která vyrostla z mihotavé prázdnoty a rozetnula ji na dvě poloviny. Úplně jako kdysi, když osvobozený ze Stromu, zesláblý a nemocný, osamoceně bojoval v průsmyku. Kdysi dávno. Teď měl navíc ještě vizi. Ve zlomku vteřiny. Podprahový záblesk, v němž spatřil čepel porostlou hákovitými ostrími, zabodávající se mu pod prsní plát, říčení koně stavějícího se na zadní, zešlivší kolotoč oblohy, která se míhala jako na hrazdě, děsivé trhnutí, jež mu páralo břicho, a drtivý dopad. Záblesk krátký jako fotografická fleš. Bez rozmyšlení se sklonil nad druhým Jadranovým bokem a chytil se ohlávky, když ta ohavná partyzána nebo snad halapartna vyrostla ze sněhové vánice i s pevnýma rukama, které ji třímaly, a švihla nad sedlem. Srpovitě ostří Drakkainena nerozpáralo, sklouzlo mu jen podél boku, ale vzápětí přišlo škusnutí, které ho účinně poslalo na zem.

Nejobtížnější bylo ztlumit dynamický pád dozadu. Udělal, co mohl, hlavně aby si nic nezlomil, podařilo se mu obrátit na bok, praštit dlaní do sněhu, ale i tak mu otřes vyrazil dech z plic. Srp se nezasekl do těla, zachytil se do záhybu pláště. Stačilo to.

Bylo vidět, že útočník se vyzná. Drakkainen ještě ani nestačil popadnout dech, neměl čas zjistit, jestli má v pořádku žebra a zuby, neudělal zatím nic kromě líného hrabání připomínajícího obrácenou želvu, když Had, stále svírající dřevec, přiskočil ze strany, jediným dopředným pohybem uvolnil hák zamotaný čepelí do pláště a došlápl na průzkumníkovu hrud'. Partyzána dokončila pohyb vzhůru a nástroj zamířil na opačnou stranu jako vahadlo, míře na průzkumníkovu hrud' úzkým hrotem umístěným na druhém konci.

Vuko měl zase záblesk vize, uvědomoval si, že arachnidový laminát vydrží, ale právě kvůli tomu ostří sklouzne po povrchu pancíře přímo k hrdlu.

Nenapadla ho žádná důležitá poslední myšlenka, nespapřil žádný sled obrazů dosavadního života, ani si nevzpomněl na žádná moudrá slova. Nic kromě výbuchu adrenalinu planoucího panikou.